

Tereza Balonová

„Líbí se mi, když v písničke přijde něco, co nečekám“

Širší publikum i odbornou veřejnost zaujala písničkářka Tereza Balonová poprvé už v osmnácti letech – tehdy se jako host skupiny Jelen postavila před vyprodané Forum Karlín. Na své první desce pod nahrávací společností pracovala tři roky a říká, že deska zachycuje současnou podobu jejího já. Profiluje se na ní jako soběstačná autorka, která nechce pouze přešlapovat na místě.

TEXT: JOSEF MARTÍNEK

Na právě vycházející debutové album *Půlnoc* jste umístila výhradně svoje autorské písně. Jaká byla cesta k vaší prvotině?

Byla dlouhá a řekla bych, že i trnitá. Ukázalo se, že na některé věci je třeba si počkat, že všechno má svůj čas. Jsem typ člověka, který někdy chce mít některé věci hned. Chvilí trvalo, než jsem přišla na to, že aby tvorba za něco stála, musí napřed uzrát. Album vznikalo od mých osmnácti let do současnosti, kdy je mi jednadvacet. Písničky se tedy v průběhu času hodně proměňovaly, skládala jsem stále nové a nové. Také jsem se musela trochu najít, nejen jako autorka a muzikantka, ale i jako člověk. Za ty tři roky se toho u mě dost změnilo, i co se týče mého pohledu na svět a mých postojů. Věřím, že to, co deska zachycuje, je víceméně současná podoba mého já.

Použil jsem spojení „debutové album“, ale vlastně není stoprocentně pravdivé. Už

v roce 2015 jste si totiž sama nahrála a vydala nízkonákladovou desku *Alchymie*. Předpokládám, že proces vzniku se u těchto dvou nahrávek lišil zcela radikálně...
To rozhodně! V době vzniku *Alchymie* jsem byla v podstatě ještě dítě, šlo o moji první tvorbu. Navíc jsem tehdy

Jsem typ člověka, který někdy chce mít některé věci hned. Chvilí trvalo, než jsem přišla na to, že aby tvorba za něco stála, musí napřed uzrát.

ještě nebyla autorsky tak zdatná, skládala jsem sice hudbu, ale texty psala rodinná známá Martina Mrňavá. Naše spolupráce začala náhodou, když jsem chodila ještě na základní školu. Ona tehdy napsala text pro slavnosti v naší obci a oslovila mě, abych ho zhudebnila. Souhlasila jsem a pak přicházely další a další písničky. Na novém albu *Půlnoc* jsem naopak autorkou všech skladeb, jen s několika texty mi pomáhala Kateřina Marie Tichá, která mě učí větší pečlivosti a perfekcionismu. Byly to tři roky velmi intenzivních příprav, ještě nikdy v životě jsem na ničem tak usilovně nepracovala. A přesto si v tom momentě, kdy máte odevzdat finální verzi, říkáte: „Je to opravdu to, co jsem chtěla vytvořit?“

Měla jste tedy o konečné podobě alba jasnou představu? Jaká byla vaše vize?

Především jsem do písniček chtěla dát sebe samotnou. Háček je však v tom, že se pořád měním, každý půlrok zažívám

→

další skok někam dál. Věřím ale, že pokud mě to, co tvořím, baví, pak je to asi ono. Dávám vždy na svoji intuici, na svůj vnitřní pocit a ten mě obvykle nezklame. Je přirozené, že za rok nebo dva už budu mít na věci zase trochu jiný pohled, ale i o tom deska přece je. Zachycuje moje současné já a od toho se mohu odrazit k dalšímu vývoji.

Necháte si jako autorka do tvorby mluvit?

Když složím novou písničku, jsem ráda za zpětnou vazbu od lidí, kterým věřím a na jejichž názoru mi záleží. Vždy mě zajímá jejich upřímný pohled na věc, protože když je skladba čerstvá, sama od ní nemám odstup. Asi každému

Zasahujete také do produkce?

Pracovala jsem celkem se čtyřmi producenty a byla to pro mě neuvěřitelná škola. Naučila jsem se díky nim spoustu věcí, viděla jsem různé přístupy a podle toho si sama vybrala, co mi nejvíc vyhovuje. Každý z nich mi dal něco jiného, každý přispěl svým dílem. Zároveň ale naslouchali oni mně a snažili se, aby ve výsledku vždy zůstal můj autentický podpis. Jsem moc vděčná svému manažerovi Martinu Červinkovi, že mi umožnil takto pracovat, mohla jsem se díky tomu najít a posunout.

Kteří čtyři producenti to byli?

Dvě písničky jsem nahrála s Honzou Balcárkem, další tři vznikly s Ondřejem

jsem byla coby středoškolská studentka vhozena do velkého hudebního světa. Nestačila jsem se divit, jak to vlastně všechno funguje. Zároveň jsem se hodně naučila o tom, jak moc se liší vnímání lidí – ve škole to byl v podstatě úplně jiný svět, než jaký pak vidíte třeba v dodávce cestou na koncert nebo když stojíte na pódiu.

Byly to jen pozitivní zkušenosti a vjemy, nebo přišly i nějaké negativní?

Pár těch negativních mě pochopitelně také potkalo. Musela jsem se naučit filtrovat názory ostatních a věřit hlavně vlastnímu úsudku a svým nejbližším. V dnešní době má každý na všechno názor, což samozřejmě respektuji. Někteří si ale podle mě moc neuvědomují, že všichni jsme jen lidé a máme také city. Pokud do toho navíc člověk bojuje sám se sebou a svými pochybnostmi, může ho nedostatek empatie od druhých hodně zranit. S odstupem času jsem ale ráda i za to složitě, čím jsem si prošla. I to jsou přece zkušenosti, které mě posouvaly. Dnes vím, že člověk, který jenom kritizuje, má úplně jiný pohled na svět. A většinou nevidí to, co je v pozadí.

K vašim vzorům patří například Ed Sheeran, v dětství vás ale ovlivnily třeba i skupiny Metallica nebo Čechomor. Potkaly se všechny tyto inspirace právě na novém albu, nebo vás proces tvorby nakonec zavedl ještě jiným směrem?

Určitě mě zavedl i trochu jinam. Inspirace jsou nové a nové, mám tendence se pořád vyvíjet. Bylo by vlastně zvláštní, kdybych po třech letech stála na stejném místě. Věřím, že pomyslné kořeny, které jste jmenoval, už ve mně zůstanou, dlouhodobě mám moc ráda například i zpěvačku Pink. Ale zároveň ráda objevuji nové interprety, kteří mě baví a ovlivňují. Aktuálně jsou to třeba britský písničkář Sam Fender nebo norská zpěvačka Sigrid. Líbí se mi, když v písničce přijde něco, co nečekám. Naopak mě nebaví, když poslouchám skladbu a dopředu přesně vím, co v ní bude.

Skládáte i pro jiné interprety?

Učím se to a chtěla bych to jednou

Foto: Petr Klapper

autorovi se občas stane, že něco složí a má pocit, že je to skvělé. Jenže za čas, když si to zpětně pustí s chladnou hlavou, zjistí, že tomu tak nebylo. Zajímají mě jak názory mých spolupracovníků a muzikantů, tak i mých blízkých mimo obor. K mým největším důvěrníkům patří rodiče – ti jsou vždy jedni z prvních, kterým nové písničky pouštím. Nerozumí sice tolik hudbě, ale přinášejí pohled zvenčí, který považuji za stejně důležitý. Navíc mě znají celý život, takže dokážou nejlépe posoudit, zda jsem v písničce opravdu já.

Turtákem alias ODD. Dvě jsem udělala s Milanem Andrém, což pro mě bylo jedno z nejinspirativnějších setkání, jaká jsem dosud zažila. Zbytek jsem dokončila s Martinem Ledvinou, který mě před třemi lety vzal pod svá křídla. Hodně jsme hledali, jakým směrem se vydat, a nakonec jsme se oklikou vrátili zase na začátek.

Zmínila jste, že vás tyto spolupráce hodně obohatily. V čem konkrétně?

Ve všem, po hudební i textařské stránce. Začínala jsem jako samouk, a najednou

Foto: Ondřej Pýcha

dělat. Zatím neskládám pro kolegy celé písničky, ale občas pomáhám Kateřině Marii Tiché s hudbou. Tvořit pro sebe a pro ostatní jsou z mého pohledu dvě úplně rozdílné činnosti. Zjistila jsem, že když skládám pro někoho dalšího, cítím se v tvorbě svobodněji.

V posledních letech jste hojně koncertovala. Se skupinou Jelen jste v roce 2018 poprvé nakoukla do velkých sálů, včetně pražského Fora Karlín. To musel být ve vašich osmnácti letech šok, že?

To si pište! Do té doby jsem hrávala na studentských akcích a v malých klubech. A najednou jsem stála ve velkých halách. Nejtěžší bylo to ustát a zůstat pořád tou obyčejnou holčkou z gymplu. Už tehdy jsem ale věděla, že nedostanu nic zadarmo, že si svou cestičku musím vyšlapat postupně. Zpětně chválím svoje osmnáctileté já za to, že nebylo tak naivní a nemyslelo si, že mě to někde vystřelí. Věděla jsem, že jde

A najednou jsem stála ve velkých halách. Nejtěžší bylo to ustát a zůstat pořád tou obyčejnou holčkou z gymplu.

jen o začátek dlouhé práce. Přesto mě tato zkušenost brutálně ovlivnila. Od té doby jsem odjela spoustu koncertů. Vždycky když s někým hraji, snažím se hodně pozorovat a něco se od dotyčného přiučit. Vídám různorodé přístupy kapel a z každého si vezmu to, co se mi líbí. Vlastně je to něco podobného jako s těmi producenty.

Když jste nedávno vyrazila na turné s Pokáčem, sólově vystupujícím písničkářem, musel to být oproti početné kapele Jelen velký rozdíl...

Ano, úplný protipól. S Jelenem jsem byla zvyklá na to, že jsme měli vysíláčky a čekali na to, až někdo zavelí, abychom šli na pódium. Vše bylo důkladně zorganizované a připravené, měli jsme tři techniky. S Pokáčem to bylo celé mnohem menší, pohodovější. Na koncerty jsme jezdili jen ve čtyřech – já, on, tour manažer a holka, která prodávala merchandise. Před vystoupením jsme si vždy povídali v šatně a pak jsem si v určitý moment řekla, že už bych asi měla jít zpívat. Naučil mě, abych si to celé víc užila. Jsem teď na pódiu klidnější a přirozenější, a to i v komunikaci s publikem, nebojím se víc improvizovat.

Vystupujete sama s kytarou a looperem, trochu právě po vzoru zmíněného Eda Sheerana. Zůstane to tak i do budoucna, nebo plánujete poskládat vlastní kapelu? Zatím mi to vyhovuje tak, jak to je. Ale nepochybuji o tom, že jednou kapelu mít budu. Nechávám tomu volný průběh a počkám, až přijde ten správný čas. ☒